

[**Ministeren for handel, industri og søfart.**] synet kommer til at omfatte juridisk, nationaløkonomisk, regnskabsmæssig og teknisk kundskab samt kendskab til arbejdsforhold og dyrkningsforhold, og i § 10 foreslås det at lade rigsdagen nedsætte et permanent udvalg på 15 medlemmer, med hvilket der som allerede nævnt skal forhandles om fastsættelse af roepris og sukkerpris, og som iøvrigt skal holdes underrettet om alle mere betydende forhold vedrørende sukkerordningen.

Endelig bemærkes vedrørende ikrafttrædelsesbestemmelsen i forslagets § 12, at opgørelsen af fabrikkernes mellemværende med sukkerfonden for sukkeråret 1949—50 selvsagt må foretages i overensstemmelse med de hidtil gældende regler, således at der finder en endelig opgørelse sted af sukkerfonden, der i den foreslåede nyordning vil blive afløst af en prisreguleringsfond.

Om de i det forløbne sukkerår opnåede resultater kan jeg iøvrigt oplyse, at der er oparbejdet 21 121 000 dobbeltcentner sukkerroer fra et areal på ca. 113 000 tdr. land, hvilket vil sige, at den i den gældende lov fastsatte præmieordning for arealudvidelser er blevet aktuel med det fulde beløb på 50 øre. Sukkerudbyttet har været ca. 290 000 t konsumsukker; det gennemsnitlige roeudbytte pr. tønde land er opgjort til 186,75 dobbeltcentner, hvilket vil sige, at udbyttegarantien ikke bliver effektiv for det forløbne år.

Med disse bemærkninger tillader jeg mig at anbefale det foreliggende forslag til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Per Federspiel* til udenrigsministeren.

Kan udenrigsministeren oplyse, om regeringen nu anser tiden inde til endeligt at anerkende staten Israel ved akkreditering af en af vore gesandter til varetagelse af den diplomatiske forbindelse med denne stat?

Per Federspiel: Den højtærede udenrigsminister og i hans fraværelse den højtærede statsminister har ved to tidligere lejligheder, nemlig den 26. maj 1948 og den 24. november 1948, besvaret et lignende spørgsmål her i tinget. Ved den sidste lejlighed motiverede den højtærede statsminister regeringens tilbageholdenhed med hensyn til anerkendelse af staten Israel dermed, at

dels var dette spørgsmål om Palæstinas fremtid vedblivende til drøftelse i De Forenede Nationer, dels burde man nøjere overveje sine skridt for ikke at indvirke skadeligt på mulighederne for at opnå fredelige og stabile forhold i Palæstina.

Siden da er Israel optaget som medlem af De Forenede Nationer, og spørgsmålet om en egentlig de jure-ankendelse er herved muligvis faldet bort. En anerkendelse følges jo normalt af en etablering af diplomatisk forbindelse mellem de to lande ved udveksling og akkreditering af gesandter, og det er vel i reglen således, at anerkendelsen netop ligger i etableringen af den diplomatiske forbindelse. De betænkeligheder, som den højtærede udenrigsminister tidligere har givet udtryk for, både i dette høje ting og udenfor, må vel i dag siges at være uden aktualitet overfor den kendsgerning, at der nu består en levedygtig stat, som tager aktivt del i det mellemfolkelige samarbejde. Det tilkommer næppe længere den danske regering at løfte pegefingern overfor visse forhold, som med rette har givet anledning til kritik. Disse spørgsmål må betragtes som afgjort, efter at den højtærede udenrigsminister på rette sted og til rette tid har gjort disse synspunkter gældende.

Endelig bør det ikke overses, at der mellem Danmark og Israel består en livlig handelsforbindelse, og det kan ikke være nogen dansk interesse, at der ikke ydes danske forretningsfolk og andre den beskyttelse, som netop ligger i, at der består en diplomatisk forbindelse mellem de to lande, hvorved man kan forhandle om alle opståede spørgsmål.

Udenrigsministeren (Gustav Rasmussen): Det ærede medlem hr. Per Federspiel har stillet følgende spørgsmål til mig:

Kan udenrigsministeren oplyse, om regeringen nu anser tiden inde til endeligt at anerkende staten Israel ved akkreditering af en af vore gesandter til varetagelse af den diplomatiske forbindelse med denne stat?

I den anledning vil jeg gerne oplyse følgende: som det vil være det høje ting bekendt, anerkendte Danmark, efter at spørgsmålet havde været genstand for drøftelse på det nordiske udenrigsministtermøde i Oslo den 28. januar 1949, Israel de facto den 2. februar samme år. Norge og Sverige anerkendte Israel de facto kort tid efter. Den 11. maj 1949 blev Israel optaget som medlem af De Forenede Nationer, og i september måned samme år drøftedes de